Niet de race maar de reis

Jolanda Linschooten

Niet de race maar de reis

Een inspirerend verhaal over trailrunnen, vrijheid en jezelf overwinnen

©Jolanda Linschooten 2019
Derde druk, in eigen beheer
Uitgever Jolanda Linschooten
Omslagontwerp & coverfoto: Jolanda Linschooten

ISBN 9789402192193

Ook als e-book en luisterboek verkrijgbaar

www.jolandalinschooten.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar gemaakt worden en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn oma,
AMALIA VAN POLANEN-CSERMAK
(1909-1998)

‘Een vermoeden van iets dat misschien vleugels geven kan, dat doet opveren terwijl we toch eigenlijk niet eens vliegen kunnen.’

Zes dozen

Ik open de achterdeur van onze Berlingo. Daar staan ze. Zes postpakketjes. Elk ter grootte van een fors uitgevallen schoenendoos. In twee rijen van drie naast elkaar. Dat wordt twee keer lopen. En snel, want het regent bakstenen. Daar kan karton slecht tegen. Had ik de hele boel nou maar in plastic verpakt.

Met mijn rechtervoet duw ik de deur van Veldt's Toko open.

'Goedemorgen', roep ik vanachter mijn torentje van dozen.

'Hallo, Jolanda.'

Haar naam ken ik niet, maar in een dorp als Akersloot is het natuurlijk niet vreemd dat ze bij Veldt's Toko wel weten hoe ik heet. Aan de drie vaste medewerkers is blijkbaar een nieuwe toegevoegd. Of je nou voor de Lotto komt, de krant, postzegels, een pasfoto of een pakje viltstiften, hier kan het allemaal. Ook verzendingen naar het buitenland.

Nadat ik mijn dozen een voor een op de toonbank heb laten ploffen staat die vol. De balie van Veldt's Toko is echt klein, stel ik mezelf gerust. Het ligt niet aan mijn pakketten.

'Ik heb nog meer, hoor,' roep ik en draai me alweer om richting de deur, 'ben zo terug!'

'Rustig aan, gehaast is nergens voor nodig!' roept ze me na.

Daar heeft ze natuurlijk gelijk in. Een mooie gedachte voor de reis die ik wil gaan maken.

Toch ren ik de paar stappen naar onze vlakbij de voordeur geparkeerde auto. Regent het in Groot-Brittannië niet ook altijd? Is dit een voorteken? Negeren maar. Het is nu te laat om nog iets te wijzigen. Die pakketten moeten weg. Naar Cheddar, Edale, Keswick, Beinglas Farm, Fort William en Kinlochewe.

Als je die plaatsen met elkaar verbindt, krijg je grofweg mijn route. Van Land's End naar John O' Groats.

Ik zet de laatste drie pakketten op de andere dozen.

'Zo, staat er weer een reis op stapel?'

Ik knik. Vrijwel direct heb ik spijt. Was ik nu maar naar de postbalie van de Staples gegaan. Waar niemand mij kent.

'Wat heerlijk! Meid, wat een mooi leven heb je toch!', babbelt ze vrolijk. Om vervolgens tot de kernvraag over te gaan.

'Alleen?'

Opnieuw knik ik. Gelukkig staat er niemand achter me.

'Dat vind ik nou zo wat, he', vertrouwt ze me toe terwijl ze de dozen een voor een afweegt, op toetsen drukt en stickers tevoorschijn trekt. 'Helemaal alleen! Mij niet gezien hoor. Maar,' zegt ze met een blik op het adres van de doos die ik van een vette '3' voorzien heb, het is die van de Castlerigg Farm Camping in Keswick. 'Niet zo ver weg dit keer in elk geval!' Haar brede lach straalt me tegemoet.

'Neuh. Niet zo ver dit keer,' is alles wat ik uit weet te brengen.

Dan valt er een stilte. Voorovergebogen schrijft ze geconcentreerd de zes adressen van de dozen over op de stickervellen.

De stilte voelt confronterend. Hier sta ik in mijn druipende regenjack te wachten tot die pakketten elk hun eigen weg zullen gaan. Waarna ik die pakketten weer achternareis. Mijn armen hangen leeg en slap langs mijn lijf, mijn voeten staan stevig op het donkerblauwe tapijt. Tot zover de buitenkant. Want ik zit vol twijfels. Niet zo ver?! Tweeduizend kilometer rennen over achterafpaadjes door de Britse natuur is mijn plan. Tweeduizend kilometer is een onvoorstelbare afstand. En het enige wat ik zeker weet is dat ik nog nooit zo'n afstand heb afgelegd. Te voet.

En wat ik ook zeker weet is dat reizen op zich helemaal niet heerlijk is. Iedereen denkt dat wie vaak onderweg is verslingerd is aan reizen, maar ik ervaar reizen eerder als een noodzakelijk kwaad. Eenmaal buiten, in de natuur, ja, dát is heerlijk. Maar eer je daar bent. Dat gedoe met treinen, bussen, vliegtuigen, wachttijden. Daarbij komt het langdurig van huis zijn. Een onvermijdelijk gevolg van reizen. Het klinkt tegenstrijdig, maar ik reis niet om van huis te zijn. Thuis is mijn veilige haven. En

dat is bepaald niet altijd zo geweest. Wat thuis betekent, weet ik sinds ik Frank ken. Hij is het beste wat me in mijn leven overkomen is. Maar ons huis staat niet midden in de wildernis. Daarom reis ik. Lege, ruige natuurgebieden werken als magneten. Van tijd tot tijd kriebelt het. Dan volstaat een rondje door de nabij gelegen duinen niet langer. Dan wil ik buiten blijven. Er slapen en eten. Me erin onderdompelen. Zo intensief mogelijk. Rennend bijvoorbeeld.

Dat ik dit alleen ga doen, is eveneens een noodzakelijk kwaad. Frank loopt wel hard, maar geen ultralange afstanden. De laatste weken is hem regelmatig gevraagd waarom hij niet mee gaat rennen, dwars door Groot-Brittannië.

'Ik ren in een week wat zij op een dag rent', antwoordde hij dan lachend, zonder ook maar het minste spoortje afgunst.

Ik ga dus alleen. Dat wekt uiteenlopende reacties op: van bewondering tot onbegrip en zelfs regelrechte afschuw. Waarbij 'mij niet gezien hoor' nog een heel milde is. Ik begrijp die reacties wel. Rond 'alleen zijn' hangt een soort taboe. Tenminste, als je er – hoe tijdelijk ook – vrijwillig voor kiest. Dan moet er haast wel iets met je aan de hand zijn. Want wie wil er nu alleen zijn?

Dat ik het bij tijden ook doodeng vind, al die onzekerheid, die kwetsbaarheid, die chaos waar ik onvermijdelijk mee te maken krijg, dat realiseren velen zich niet. Dat ik aan het begin van een reis als deze vol twijfels zit. Dat ik Frank die eerste tijd elke seconde mis.

Het is de eeuwige tegenstrijdigheid. Niet gaan en die kriebel negeren. Of wel gaan en de moeilijkheden het hoofd bieden.

'Waardevol?,' vraagt ze dan ineens. En als ik haar sprakeloos aanstaar, verduidelijkt ze: 'Zitten er dure dingen in?'

'Mwah, nee. Een paar sokken, een onderbroek, zeven zakjes Brinta-met-melkpoeder, zeven zakjes aardappelpuree-met-Bifi. En verder een stapel papier, dat zijn eigenlijk kaarten, uitgeprinte routedelen. Wat lenzenvloeistof. Batterijen. Van die dingen.'

Ze kijkt me vragend aan. Alsof ze nog meer verwacht. Wie stuurt zoiets nou in zes aparte dozen naar Groot-Brittannië?

De verzending kost meer dan de inhoud. Dat er in elke doos ook nog wat uiterst brandbare Esbit-blokjes zitten, vertel ik er niet bij. Dat vinden ze bij de post vast niet zo leuk. Maar zolang niemand die pakketten langdurig in vuur en vlam zet, kan er niks gebeuren. Die brandstof heb ik straks keihard nodig en is daar ter plekke nauwelijks te krijgen.

De winkeldeur opent en sluit. Nog een klant. Een oudere man, ook in een natte regenjas en in gezelschap van een eveneens drijfnatte jack russell.

'Schrijf maar *camping gear for personal use* op,' stel ik voor. Die dozen moeten weg. Ik wil hier weg.

'Standaard of Spoedservice?'

Ik aarzel. Spoed is natuurlijk vreselijk duur, maar dan heb ik de meeste kans om nog voor mijn vertrek, over ruim een week, te checken of de dozen ook werkelijk alle zes op hun bestemming aangekomen zijn. Stel je voor dat ik op een van die plekken aankom en er zijn geen kaartprints voor het volgende traject? Dat zou een ramp zijn.

'Doe maar spoed, alsjeblieft.'

De jack russell schudt zich uit, de spetters vliegen tegen mijn spijkerbroek. Zoveel spetters verwacht je niet van zo'n klein hondje. Intussen voorziet zij de pakjes van nog weer een rij extra stickers en zegels. Dan somt ze het totale bedrag op. Opgelucht schuif ik eindelijk mijn pinpas in het apparaat. Bijna klaar. De man achter me schuifelt hoopvol alvast een paar passen naar voren. De jack russelt snuffelt nieuwsgierig aan zijn druppels op mijn broek.

Dan, fluisterend, die vraag. Haast terloops gesteld en ongetwijfeld bedoeld als grap. Gezien de knipoog die ze via mij naar de man achter me maakt.

'Zeg, je bent toch niet op de vlucht, hè?'

1

Een engel of drie

Exact om 05.10 uur draait Frank onze Berlingo het stationsplein van Uitgeest op. Over vijf minuten vertrekt mijn trein. Tijd voor een uitgebreid afscheid is er niet. Dat vinden we beiden niet erg. Afscheid nemen is niet onze sterkste kant.

Ik zwaai de deur open, loop om de auto heen en open de achterdeur om mijn looprugzakje te pakken. Ik weet dat er nu geen uitstel meer mogelijk is. Ik besef dat dit afscheid volledig mijn keus is en toch schreeuwt alles in me: 'Niet weggaan, bij Frank blijven!' Intussen heeft hij de motor uitgezet, is hij uitgestapt en staat hij naast me achter de auto. Zodra ik het rugzakje om mijn schouders gehesen heb, slaat hij zijn armen om me heen en fluistert in mijn haar. 'Maak er een mooie reis van! Als er iemand is die dit kan, dan ben jij het!'

We zoenen. Kort. Veel te kort. Maar die trein. Ik moet rennen!

Met voeten zo zwaar alsof de helft van de geplande tweeduizend kilometer er al op zit, hijs ik mijzelf de trein in. Zijn geur hangt nog om me heen, zijn stem zit nog in mijn hoofd. O, wat haat ik afscheid nemen. Ik heb nu al spijt van dit hele plan. Waarom moet ik hardlopend een heel land van kust naar kust doorkruisen? Wat bezielt me om de man die ik liefheb achter te laten, om de plek die ons thuis is te verlaten? Met een zucht plof ik neer op een willekeurige bank in de lege coupé. Ik heb geen antwoord. Er is alleen die drang. Die magnetiserende aantrekking van de wilde natuur. Die behoefte aan uitdaging.

De dag bestaat uit een opeenvolging van koffie en treinstations. Amsterdam, Brussel, Londen. Tegen de tijd dat ik in de trein

naar Penzance stap, ben ik al die koffie zo zat dat ik vier flesjes water heb gekocht. Honger heb ik niet maar desondanks kies ik de grootste chocolademuffin uit plus een broodje kaas. Want ik zit tot 20.42 uur in deze trein. Stoel 23 van rijtuig 15 wordt mijn eetkamer en slaapkamer tegelijk.

Gelukkig is dit de laatste etappe van deze dag. Dat gehobbel en gesjouw tussen massa's mensen staat me tegen. En dat zitten en hangen maakt me doodmoe. Misschien wel moeër, bedenk ik verbaasd, dan mijn dagelijkse vijftig kilometer van de komende weken.

Ik heb een raamplek en de stoel naast me is leeg. In de stoel voor me zit wel iemand, maar behalve een kale kruin zie ik weinig. Ik ontdek een kaart in het bagagenetje dat aan de achterkant van diens stoel bevestigd zit. Een stevige donkerblauwe autokaart van Engeland en Wales. Ik sla hem open. En dan, onverwacht, opnieuw die twijfel. Als een vloedgolf slaat de onzekerheid over me heen. Ik zie zo'n spaghettiklont aan lijnen. Werkelijk over de hele kaart lopen wegen die alles met alles verbinden. Wat in hemelsnaam denk ik hier te vinden?! Avontuur op zo'n dichtbevolkt eiland?! Er wonen drieënzestig miljoen mensen. Hoe kan ik daar de intense natuurbeleving vinden waarnaar ik op zoek ben? Doe ik er wel goed aan om zes, zeven of misschien zelfs acht weken van mijn leven te besteden aan de uitvoering van een hopeloos plan?

Zes uren lang zwoegt de trein onder een loodgrijze hemel voort, rammelt langs kale weilanden die omzoomd zijn met heggen en stakerige bomen. Het Britse land is hier blijkbaar nog niet klaar voor het voorjaar, al is het inmiddels half april. Een wildernis is Zuid-Engeland beslist niet, maar die vreselijke kluwen van lijnen op de autokaart komt gelukkig niet overeen met de werkelijkheid. En terwijl ik door het groezelige treinraampje staar, komt het geloof terug dat mijn route, de lijn die ik zelf door Engeland, Wales en Schotland getrokken heb, weinig heel zal laten van het idee van een overbevolkt eiland.

Niet de lange treinreis is het echte begin, niet de overnachting in Penzance, en al helemaal niet het veel te duur betaalde

fotokiekje bij het befaamde bord van Land's End dat richting John O' Groats wijst. Mijn echte begin is de kust. Ik wil immers van de ene kust naar de andere rennen. Daarom verlaat ik het Southwest Coast pad vrijwel direct nadat ik er mijn allereerste meters overheen gerend heb. Eerst naar de waterlijn!

Ik schop mijn hardloopschoenen uit, stroop mijn sokken af en ren op blote voeten de paar meter over het zand naar de zee. Nu is het er wel, die opwinding. Ik voel me als een kind zo blij. Compleet met kriebels in mijn buik. Een bleek zonnetje schijnt over de rotsige kust. De kleine zandbaai waar mijn schoenen en rugzakje staan, is helemaal verlaten. Het zand voelt kil aan mijn voetzolen en met een paar sprongen ren ik het koud opspattende water in. Als vanzelf openen mijn armen zich wijduit, als om dit moment te omhelzen. Het zeewater bruist om mijn voeten. Een paar meeuwen krijsen. Geen mensen, geen aanmoedigingen, alleen ik in deze immense ruimte die stil lijkt, ondanks meeuwen, zee en wind. Terwijl ik terugloop over het zand en mijn voeten afdroog met een handdoekje ter grootte van een A4'tje, bedenk ik dat ik dit beeld vast wil houden, vast moet houden. Dit, en Franks woorden. *Als er iemand is die dit kan, dan ben jij het.*

Ik veter mijn loopschoenen strak, zwaai het rugzakje om en ga terug naar het pad. De rugzak zit goed, al voelt die acht kilo behoorlijk zwaar. Ik trainde de laatste maanden met hooguit vijf, zes kilo op mijn rug, dat is toch een verschil.

Het is kort na twaalf uur in de middag. Met de zee links van me, de zon aan een half bewolkte hemel en een licht windje in de rug, volg ik het paadje langs de rotsige kust, omhoog over gras dat doorspekt is met kleine keien, dan weer licht omlaag over een zanderig pad.

Een drietal dames — witte zonnehoedjes, fototoestel om de nek maar zonder bepakking — komt me tegemoet wandelen.

Oh, hello dear, where are you going in such a hurry?'

Ze stellen zich pontificaal naast elkaar op over de volle breedte van het pad, met vragende en ontwapenend vriendelijke gezichten die me geruststellen.

'Nou ja,' begin ik. 'Eigenlijk heb ik geen haast. Ik ren gewoon.'

‘Voor de lol,’ constateert de een.

‘Vanwege het mooie weer,’ knikt de ander.

‘Maar die rugzak dan,’ wil de derde weten.

‘Daar zit mijn slaapzak in en nog wat spullen die ik nodig heb voor onderweg.’

‘Dus toch,’ constateert de een.

‘Ik zei het toch,’ knikt de ander.

‘Dat kun je niet menen,’ lacht de derde.

Het zijn hun ogen, werkelijk niets dan zachte vrolijkheid lees ik erin. We kennen elkaar niet, maar ik zou hen zo willen omarmen, wat een schatten! Toch heb ik diep vanbinnen nog teveel geremdheid — dat kun je niet zomaar maken, volslagen vreemden — ik knik daarom alleen maar bevestigend, blij, eindelijk gewoon het hoge woord eruit: ‘John O’ Groats! Ik ben op weg naar de andere kant van dit land! Naar John O’ Groats!’

Min of meer tegelijk, als één gebaar en als één mens in plaats van drie, grijpen de vrouwen mijn handen. *‘May God bless you on the way, my love!’*

Daaraan heb ik geen woord toe te voegen, ik hoef hooguit een traan weg te slikken. Als we elk ons eigen weg weer gaan is het alsof er een engel is langsgevlogen. Een engel of drie, om precies te zijn.

In een rustig drafje loop ik door de scherpe kleuren van de vroege lente. Ik kan wel harder. Maar dat doe ik niet. Het voelt heerlijk om me in te houden, die opgekropte energie vast te houden, te bewaren als het ware. Dat verdelen van mijn energie leerde ik tijdens diverse langeafstandswedstrijden waaraan ik de afgelopen jaren heb deelgenomen. Om de eerste uren goed te lopen is niet zo moeilijk. Maar om de laatste uren nog vitaal te zijn, dat is de kunst. In elk geval kan ik beter niet toegeven aan mijn verlangen om nu lekker hard de heuvel af te rennen. Mijn beenspieren moeten geleidelijk wennen aan de hoogteverschillen, anders loop ik overmorgen al met spierpijn rond. Om dagelijks zo’n duizend meter omhoog en ook weer omlaag te lopen, daarvoor ben ik niet optimaal getraind. Mijn trainingsgebied ligt tussen duintoppen van maximaal vijftig

meter hoogte.

Hoe vreemd het ook mag klinken: voor het lopen van pakweg vijftig kilometer per dag ben ik wél goed getraind. Dat is een kwestie geweest van maandenlang gericht het aantal kilometers opvoeren met een lijf dat al zo'n vijftien jaar gewend is om afstanden langer dan de marathon te lopen. Al heb ik er natuurlijk geen idee van hoe het is om weken achtereen dagelijks pakweg vijftig kilometer te rennen. Geen idee of ik dat überhaupt wel vol kan houden. Het ingewikkelde met zulke lange afstanden is dat je tijdens trainingen vrijwel nooit exact de kilometers aflegt waarvoor je eigenlijk traint. Als ik dat wel zou doen, dan zou ik hoogstwaarschijnlijk al opgebrand zijn bij de start. De kunst van trainen voor ultralange afstanden is dat je heel geleidelijk je lichaam went aan dagelijkse loopbelasting, aan korte hersteltijden. Zo ben ik vorig jaar september, acht maanden geleden, al begonnen met specifiek trainen voor deze reis. Altijd zes dagen lopen en één rustdag, want dat is het patroon dat ik tijdens mijn doorsteek van Groot-Brittannië ook wil volgen. Eerst liep ik weken van tien kilometer per loopdag, vervolgens werd dat twintig kilometer, nog weer later dertig. Die dagelijkse dertig was het maximum, waarbij ik een enkele keer veertig of vijftig kilometer aflegde, maar nooit zes dagen achtereen. Alles om te zorgen dat mijn lichaam superfit en vitaal zou zijn en die dagelijkse uren rennen zonder noemenswaardige problemen aan zou kunnen.

Ik voel me inderdaad supervitaal. Het rennen is een gewoonte geworden, mijn benen voelen als vanouds, hardlopen voelt heel normaal. En doordat ik de week voor mijn vertrek erg weinig en maar heel kort gelopen heb, is het alsof ik alle energie opgeslagen heb. Die mag er nu eindelijk uit. Het gras is voorjaarsgroen en overal staat de gaspeldoorn in volle bloei. Nooit geweten dat die gele prikkelstruiken zo zalig ruiken als ze in bloei staan, zoet en kruidig tegelijk. Urenlang word ik begeleid door hele wolken parfum. Zo zonder krachtige zeewind lijkt de lucht boven al dat geel te trillen van genot. Alsof het ook mee-jubelt. Alles lijkt zo licht ineens. Zelfs die

rugzak. Wat stelt acht kilo nu voor?! Ik maak kleine passen want het pad gaat licht omhoog. Omhoog kost extra kracht. Maar ik ervaar alleen dat zwevend lichte gevoel. Gele parfumwolken onder een knalblauwe hemel. Het heerlijke is dat, nu alle beweging zo makkelijk gaat, het rennen zoveel meer wordt dan je verplaatsen. Alsof die lichtvoetigheid zich niet alleen tot mijn benen beperkt. Ik ervaar een gevoel van zorgeloosheid, ook al weet ik niet wat er allemaal nog voor me ligt. Maar ik voel me als een kind dat, bij het horen van de schoolbel, opspringt en de klas uit sprint, holderdebolder naar buiten. Want buiten betekent vrijheid. Vrijheid is dit blauw boven me, is deze rugzak en dit slingerpaadje. Is Frank die in mij gelooft.

Maar weinig mensen geloven dat het kan: dag in dag uit vijftig kilometer over kronkelpaadjes rennen. Dat is niet zo vreemd eigenlijk, tijdschriften als *Runner's World* verkondigen immers al jarenlang dat je hooguit twee marathons mag lopen. In één jaar. En hier komt zo'n gek die beweert dat het best elke dag kan, en nog iets meer dan 42 kilometer ook. Die is stapelgek. Volkomen doorgeslagen.

Juist vanwege dit soort oordelen, wijd ik tegenover vreemden niet graag uit over mijn reis. Dat het wel degelijk kan, dat het helemaal niet ongezond is, sterker nog: dat het dagelijks afleggen van lange afstanden me misschien wel meer schenkt dan voldoening alleen, dat is tenslotte slechts een persoonlijk vermoeden. Gegrond op eerdere loop-ervaringen weliswaar. Maar 'het-kan-wél-mensen' roepen blijft gebrul in de marge zolang de reis nog niet volbracht is. Ik moet dit gewoon doen.

De zee ligt zo'n zestig meter onder me. Wit schuim van de branding spat op tegen de rotsen. De absolute verlatenheid van dit kustpad met zijn rotsige heuvels, op en neer van baai naar baai, raakt me. Sinds mijn ontmoeting met de drie vrouwen, heb ik nu al een uur of drie niemand gezien. Ik ren op de rand, waar het land zich abrupt in zee stort, een grens van rotsen en met gaspeldoorn begroeide kliffen. De puntige takken steken

soms ver uit over het pad en als ik even niet oplet, blijf ik er met mijn dunne broek aan haken. Liever geen scheuren op mijn eerste dag. Ik heb weliswaar een naald en een beetje draad bij me, maar ik wil straks mijn allereerste bivakavondje niet aan repareren besteden.

Het pad slingert zich hier smal als een geitenspoor omlaag over richels en in de rotsen uitgehakte treden, richting een kleine baai waar gladde keien in het zand verspreid liggen. Vervolgens kruipt het weer steil omhoog via grote rotsblokken waarop wat markeringen zijn aangebracht. Dan loopt het zomaar een half uur of langer bovenlangs het klif, met links een honderd meter diepe afgrond naar de zee en rechts golvende velden, om dan geleidelijk via een aarden helling vol keien opnieuw af te dalen naar zee.

Halverwege die afdaling zie ik een afgeplatte steen van een halve meter hoog. Een prima zitplek. Even pauze. Zal ik de rugzak afdoen? Dat is nogal een gedoe met al die gespen en banden. Maar zonder dat ding op mijn rug wordt zo'n pauze veel fijner. Ik kan er maar beter aan wennen: eerst de borstgesp los, dan de linkerband van de voortas los en dan de heupband los zien te friemelen. Maar die zit ergens vast in een sleuf van de voortas. Ook al is mijn looprugzak met zijn twintig liter inhoud superklein, toch voel ik me net een pakpaard met al die banden.

Mijn rug is nat van het zweet, maar bij een temperatuur van vijftien graden zonder enige wind van betekenis, is dat alleen maar lekker. Ik trek een müslireepje uit mijn voortas te-voorschijn. Het laatste. Bij de eerste hap merk ik pas hoeveel honger ik eigenlijk heb. Sinds de spiegeleieren met spek van vanmorgen om acht uur in Penzance zijn er al heel wat uren verstreken. Zeker zeven. Waarin ik met deze reep meegerekend, om precies te zijn drie van dit soort ielige granenreepjes gegeten heb. Hoog tijd voor een serieuzere maaltijd. Ik zal een pub moeten zien te vinden.

Om zo licht mogelijk te kunnen rennen, heb ik bewust weinig eten bij me. Hooguit een handjevol reepjes om een halve dag mee vooruit te kunnen. Wat ik aan eten meedraag is voor op

kamp: een ontbijt van Brinta en een avondmaaltijd van aardappelpuree-met-Bifi. Voldoende voor zeven dagen. Daarna moet ik in de buurt zijn van het eerstvolgende postkantoor waarheen ik een van de zes pakketten gestuurd heb. Hier in Engeland en straks in Wales, passeer ik met enige regelmaat wel ergens een pub. In Schotland zal het met die luxe afgelopen zijn, maar nu kan ik voor een stevige dosis kilocalorieën maar beter even van mijn route afslaan, naar de dichtstbijzijnde eetgelegenheid.

Waar zit ik precies? Ik heb niet alle baaien geteld die ik gepasseerd ben sinds ik Land's End verliet. Hoeft ook niet. Daar is het gps voor uitgevonden. Uit mijn voortasje grabbel ik mijn smartphone tevoorschijn. Om de accu te sparen, staat hij standaard uit. Door hem nu kort aan te zetten, kan ik via de speciale topografische kaarten-app Viewranger exact mijn positie bepalen. Ja hoor: een rode cirkel verschijnt langs de kust ter hoogte van Zennor. Nu weet ik precies waar ik zit en pak ik de kaartprintjes erbij. De smartphone kan weer uit, die fungeert overwegend als back-up. Ik draag een stapel A4'tjes mee voor één week. Op elk blad staat ongeveer zes kilometer van mijn route. Ik zit nu op 26 kilometer. Daar heb ik ruim drie uur voor nodig gehad. Dat is even slikken, al wist natuurlijk wel dat hardlopen met acht kilo over een heuvelig pad geen toptijden zou opleveren.

Sinds mijn vertrek op Land's End ben ik aan het vierde vel toe. Die gebruikte kaartprints gooi ik straks ergens weg. Met mijn wijsvinger op exact dezelfde baai als waar het gps van mijn smartphone een rode cirkel liet zien, constateer ik dat het anderhalve kilometer naar rechts is tot de pub in Zennor.

Het is half vier als ik de zware houten deur van The Tinner's Arms openduw. Het donker komt me tegemoet, een ruimte vol schaduwen en houten steunbalken. Rechts in de hoek zit een groepje mensen rond een tafel, een gezin zo te zien, aan de korte bar links hangt een stel kerels achter enorme glazen donkerbruin bier.

Met alle hoofden op mij gericht terwijl er een akelige stilte valt, neem ik plaats aan een raamtafeltje. Even heb ik er spijt van dat ik hier naar binnen ben gegaan, ik ben zo bezweet, val zo uit de toon, ik moet straks vast weer uitleggen wat ik doe en waarom.

Maar dan ligt daar de menukaart! Sticky toffeepudding, banoffee pie, carrot cake, cheesecake; een duizelingwekkende keus aan heerlijkheden. Ik zou deze fantastische menukaart wel als een spandoek omhoog willen houden. Stel je voor. Ik spring op deze tafel, zwaai met de menukaart en roep: 'Hierom doe ik dit!' Niks sportieve uitdaging, niks avontuur of natuurbeleving. Gewoon een ordinair schransfestijn. Ik zeg natuurlijk niks. Liever trek ik niet teveel aandacht.

Het gezin heeft het gesprek inmiddels weer hervat, maar de heren zijn nog niet uitgekeken en dit is Groot-Brittannië, dus aan mijn tafel blijven wachten heeft geen zin, er zal aan de bar besteld en betaald moeten worden. Ik zucht, sta op en met een kletsnatte rug die zo zonder rugzak ineens bijna bloot voelt, loop ik de vier stappen naar de bar. Twee mannen links, twee rechts, ertussenin dan maar. De dame achter de bar staat met haar rug naar ons toe iets bij de spoelbak te doen. Ik bestudeer ijverig een punt op haar rug.

De man links naast me, rode baard en bruinrood krulhaar, neemt een slokje van zijn bier, loom en bedachtzaam. Niemand hier heeft haast.

'Ya're running, aye?'

'Ja,' beaam ik. 'Ik ren.'

'Waarheen dan wel?'

Ik haal diep adem, zet me schrap en antwoord: 'John O' Groats', en voeg er dan bij wijze van grap aan toe: 'Maar niet vandaag.'

De rode baard knikt en kijkt veelbetekenend naar zijn maat rechts van mij. Ik kijk weer naar de dame achter de bar. Ze staat nog altijd iets te spoelen. Dat kan nog wel even duren. Ongeduldig roep ik iets van 'sorry, miss?' haar kant uit.

Nu weten ze in elk geval wat ze weten willen. Ah, daar heb je er weer zo eentje. Een End-to-Ender. Zeker zo'n werkloze gek die om zichzelf uit te vinden zo nodig het hele land door moet

stuiven. Burn-out, hm? Men is hier wel wat gewend. Sinds de broers John en Robert Naylor in 1871 voor het eerst van het ene Britse eindpuntje naar het andere liepen, is er al sprake van de 'End-To-End' trail. Ik ben inderdaad niet de enige en zeker niet de snelste maar waarschijnlijk wel een van de weinigen die het hele traject als offroad trailrun doen en daarbij buiten bivakkeren.

Dat vertel ik er allemaal niet bij. Ik zeg niks meer. De mannen evenmin. De bardame draait zich eindelijk om en ik kan mijn bestelling doen. Het wordt de cheesecake met een extra portie ijs, daarbij een pot thee en nog twee glazen appelsap. Ik grinnik. Wat nou burn-out!

De cheesecake is heerlijk, romig zoals het moet, maar niet vet. Terwijl ik een hap laat smelten op mijn tong, denk ik aan dat kleine beduimelde pocketboekje. *Journey through Britain* van John Hillaby, uit 1968. Dat boekje is de reden dat ik hier nu cheesecake zit te eten, onderweg tussen Land's End en John O' Groats. Jaren terug kreeg ik het van een oudere dame, een vriendin van mijn schoonmoeder. Ik mocht, nee móest het lezen. Ik mocht het lenen welteverstaan, want de betreffende dame wilde het met twee weken weer retour.

Aanvankelijk was ik sceptisch. Een verhaal in dagboekvorm van iemand die door Groot-Brittannië wandelde toen ik nog nauwelijks kon lopen? Dat was toch zeker geen echt avontuur? Plichtsgetrouw snuffelde ik erin en las links en rechts wat, maar al snel bladerde ik terug naar het begin, en begon geboeid in dit pareltje te lezen. Met Britse humor beschreef John Hillaby een persoonlijk avontuur dat hij groter maakte door de geschiedenis van het landschap waar hij doorheen liep te vertellen. Tijdens het lezen begon bij mij iets te gloeien. Een kleine vonk. De gedachte dat avontuur niets met de meest onbereikbare plekken op aarde te maken heeft, de gedachte dat het een enorme uitdaging is om jezelf voor een opdracht te stellen die haast onmogelijk – maar niet geheel onhaalbaar – lijkt.

Terwijl ik de laatste kruimels van de cheesecake meng met de laatste hap roomijs, realiseer ik me dat ook Hillaby schampere reacties kreeg op zijn lange voetreis. Eentje staat me nog zeer